

A watercolor painting of a woman's face. The left side of her face is covered by a dark blue, textured mask that resembles a bird's beak or a woven fabric. Her right eye is a vibrant green, looking towards the viewer. Her lips are painted in shades of red and pink. The background is a mix of soft, blended colors including pinks, purples, and blues, with some darker spots and splatters.

Diana Lis

*Printre lucruri
și forme*

Colecția
Pseudonim

Diana Lis

Printre iluzii și forme

*Editura Darclée
București, 2021*

Mira ți-a intrat în sânge, în coaste, în creier. Când nu e cu tine, te întrebi unde se află, dacă se gândește la tine, dacă e fericită, o suni din oră în oră doar ca să-i auzi vocea caldă, unduitoare. Reîntors acasă după o zi de muncă, o găsești pictând în atelierul situat la mansardă, o încăpere mobilată modest, în care apusul se strecoară tiptil, călcând peste tuburi de vopsea și pânze pestrițe, peste forme abstracte, prinse într-o horă alertă și confuză. Mira îți aude pașii de departe și totuși rămâne aplecată asupra pânzei așezate dinainte, acoperind-o cu mângâieri înmuiate în pete aprinse de culoare. Te așezi tăcut pe un scaun, undeva lângă ușă, urmărindu-i grația cu care-și plimbă penelul înapoi și-ncolo, petrecând vârful subțire pe suprafața pânzei. Degetele vâslesc undeva în larg, sorbind din priviri dansul unui pescăruș pe spinarea unui val de mărime potrivită. Apusul coboară ușor de-a lungul paletei de culori, înviorând încăperea cu nuanțe spectrale atârinate în aer, ca niște fire de telegraf. Undeva, la orizont, îi întrezezi zâmbetul nepământean, la umbra căruia dansează brațele-i frumoase, nestru-nite. Sufletul arcuit, ca o vioară albastră, încropește piruete de ceară pe întinderea suplă a culorilor, dincolo de linia orizontului. În mijloc, fereastra mică a mansardei, acoperită cu mușcate sângerii. Privirea ți se răstoarnă pe spatele arcuit, asemenea cumpenei unei fântâni desculțe, degetele se plimbă alene pe coaste, de-a lungul șirei spinării, pe creștet, ordonându-i buclele castanii atârinate rebel de ultimul gând. Tăcere suplă, înaltă, angelică. Brațele tale imense îi acoperă pașii nedefiniți într-o îmbrățișare ardentă, dezlânată. Zâmbet obelisc străpuns de

umbre rătăcitoare. Sufletul ei se întinde până departe, la capătul universului dezlânat.

Îi veghezi somnul în fiecare dimineată și noapte, înfruptându-te din talia suplă ca dintr-un brâu nestăvilat de ape și, cu toate acestea, nu poți spune că o cunoști, că ai cunoscut-o vreodată, că o vei cunoaște. Umbra roz, nedefinită o proiectează într-un clarobscur planturos, în care-ți pierzi rațiunea, secundele, cărarea. În general, vorbește puțin, rotunjindu-și gura mică în forma unei cireșe coapte, cuvintele i se aștern pe o grămadă superfluă de frunze muced, care le acoperă definitiv, înstrăinându-le de tine, de lumea din jur. Există și clipe când ciripește ca o vrabie, umflându-și pieptul mic, apetisant, în căutarea unui tărâm de scoici. Trăiește mai multe vârste. Cavalcade nestrinite o poartă departe, spre mările de culoarea vinului roșu, în tremurul cărora caractițe deșirate o înlănțuie strâns, strivindu-i respirația. Sprâncenele i se încruntă, privirea i se înnoptează, traversată de un nor. Nu e cea mai fericită zi din viața ei, dar alături de tine descoperă partea de timp încă nedescoperită. Trupul subțire i se strânge frenetic în jurul trunchiurilor de arbori întâlnite în cale. Iubește oamenii și plantele deopotrivă, cel puțin asta ți-a mărturisit într-o după-amiază de noiembrie, în timp ce culegeați castane dintr-un parc învins de rugină. Nimic nu scapă ochiului ei seducător, a cărui pupilă se rotește după soare asemeni florii-soarelui agățate de streășina unui câmp. Îi place să construiască cocori de hârtie, cărora le dă drumul prin atelier, trimițându-i după vise și flori de mucegai. Păsările, odată prăbușite pe podea, le

reînvie din propria cenușă, atârnându-le de tavan ca pe niște lampioane deșirate, mângâindu-le aripile albe, de hârtie. „Păsările n-ar trebui să moară“, o auzi spunând într-o doară, „ar trebui să plutească la nesfârșit, susținute de brațe invizibile care să le apropie de soare“.

Cel mai mult iubești la ea felul în care se privește în oglinda de la baie, răsturnându-și frumusețea în luciul de sidex, din care răzbate limpezimea cerului de duminică. Brațe împreunate într-o rugăciune profană, plete umflate în bătaia vântului, buze rostind cuvinte magice, muzicale. De undeva dintre coaste pornește o melodie lentă, executată de brațul unei viori nevăzute. Pupilele se zbat încurcate în zborul unui fluture de noapte, luciul oglinzii îi împrăștie părul printre ciorchini imenși de struguri, prinși la gât sub forma unei salbe. Îi place să se regăsească pe aceeași coordonată răsturnată în ochiul unui viezure, jucându-se de-a v-ați ascunselea cu propria umbră, umedă și clară, ca o pată străvezie de lună. După care, scuturându-și pletele ca pe-un mănunchi de bănuți, alunecă spre cada de baie. Fesele sfârâie vrăjite de limpezimea apei, sânii se scufundă încet, ca niște dealuri cu coama rotunjită cuprinse de mânia torentelor. Câteva secunde și dispare, dizolvându-se în stratul alb de spumă de la suprafața apei. Din când în când, se întrezărește un capăt de braț, rotula unui genunchi, câte un deget rătăcit la suprafața apei, pentru ca, în clipa imediat următoare, trupul ei de sirenă să se scufunde și mai afund, trăgând după el bucăți întregi de spumă. Când apare la suprafața apei, are buzele translucide și zâmbet de

sided, scuturat de coama unui val imaginar. Peisajul pelagic îi vine ca o mânășă, nu reușești să afli pe care l-a creat Dumnezeu pentru prima oară: umbrelul ei răzleț de femeie ori geamătul înspumat al mării. Pe măsură ce trupul i se contopește tot mai mult cu apa, spuma dispare într-un abur dens, trăgând cortina în lături, dezvelind rotunjimile de ceară ochiului străin din oglindă. Te lași cuprins de-o invidie seacă. Cineva necunoscut o fixează cu ochi demenți, țeșând dorințe stranii, dislocându-i fiecare celulă, gustând-o fărămă cu fărămă. Dinții ți se acresc de ură, îți vine să-ți împlânți cuțitul în albeața înfometată a privirii sticloase și chiar ridici brațul amenințător înspre aceasta, însă, în clipa imediat următoare, realizezi că figura din oglindă este a ta, cu privire cu tot, cu dorință cu tot, ea îți poartă nerăspunsurile, somnul, ispita. Întotdeauna, imaginea din oglindă ți-a părut străină și rece, dar astăzi cu atât mai mult răceala ei îți dă o senzație latentă de disconfort, ca și când ai fi propriul rival într-o luptă absurdă. Buzele din oglindă îți zâmbesc obsedant, ochii te fixează ardenți, fantomatici. În jur, tăcere mustindă. Sentimentul de gelozie e grotesc, lipsit de noimă. Secunde alergând frenetic printre coapsele lunecoase, frumos arcuite. Trupul ei de sirenă zace suspendat pe o insulă dreaptă, înconjurată de palmieri îndesați în zarea albăstrie a unui cer de cleștar, în timp ce săpunul se plimbă molatic pe piele, mângâind-o cu mișcări circulare, leneșe. Un miros dulceag de mirodenii se ridică încet spre tavan, creând arătări de turtă dulce, înmuiate în glazură de ciocolată. Furișate printre

aburi, membrele se unduiesc într-un ritm de jazz
împlântate în umbra rătăcitoare a unui val.

Dimineața luați micul dejun în bucătărie, în fața
ceștii de cafea, a unei felii de pâine cu unt mestecate
în reluare, povestind crâmpeie din visul avut peste
noapte. Seamănă atât de izbitor între ele, încât îți
trece prin gând că s-ar putea transmite de la un
creier la altul pe calea unei conexiuni indivizibile.
Urmează câteva ore petrecute separat, tu, la locul
de muncă, în compania patronului, ea, în atelierul
situat la mansardă, în fața pânzei pe care inspirația-i
matinală o umple de spectre de lumină densă. Apoi
orele de după-amiază, petrecute în umbra gâtului
suplu, aplecat asupra culorilor, pe streășina căruia
stau câțiva cocori confecționați din hârtie. Femeia
nu te privește decât în clipa în care tabloul este gata
și brațul îi alunecă alene de-a lungul paletelor așezate
pe masă. O privire ușor obosită, pe care ai așteptat-o
toată ziua și care-ți șoptește într-o doară că
iubirea există într-un cuib de porumbi îmbuibat cu
miros casnic și găinaț. Două-trei clipe de tandrețe,
în dunga căroră poposiți latent, ca niște salahori
doborâți de rutină și oboseală, după care o porniți
la plimbare pe trasee nedefinite, acordându-vă pașii
după deschizătura pleoapei de la capătul orizontu-
lui. Mira iubește plimbările lungi pe alei neștiute,
prin crânguri fără somn și peisaje lacustre. Nimic
nu vă stă în cale. Alunecați ca niște bărci purtate
în larg de două vele înfipite în rotunjimea unui nor
de porțelan. Vorbele se perindă de la unul la altul,
legănate de curgerea pasului pe caldarâm. Ritmuri,
dansuri, poeme cu vers alb, ezitări scurte sau lungi,

pedici, speranțe, orgolii, miros proaspăt de ploi. Umbrele mișcătoare se răsfrâng una asupra celeilalte ca niște umbrele atinse de ploaie. Seara, la întoarcerea acasă, vă jucați de-a v-ați ascunselea prin clarobscurul apărut de undeva din spatele citadelei, ca un arlechin pus pe șotii.

O gară miniaturală, situată la poalele unui munte anonim. Cocoțați pe-un maldăr de bagaje, așteptați sosirea primului tren care să vă ducă acasă, după două zile vacanță pierdute printre arbori și partide de sex. Ea, îmbrăcată într-o ținută lejeră, sport, părul prins în coadă, obrajii rumeni purtând semnul unei după-amiezi încântătoare. La un moment dat, ai luat-o în brațe, urlându-i numele în neștire, învârtindu-vă la nesfârșit până când, amețiți de intensitatea clipei, ați aterizat din nou peste bagaje, râzând cu toată gura. O fracțiune de secundă v-ați privit drept în ochi, fără să clipiți. În acele clipe, ai întrebat-o dacă vrea să te urmeze până la capăt, indiferent de timp sau conjunctură, de anotimp sau climă. Ea îți trimise câteva ocheade suple, gudurându-se la pieptul tău pufos, după care, dându-și capul pe spate, hohoti ușor – un gest cochet care-i venea ca o mănuașă. A doua zi ți-a sunat la ușă, trântindu-ți la picioare două valize uriașe, pline cu haine și obiecte casnice. Restul zilei l-ați petrecut despachetând lucrurile, trimițându-vă săruturi lungi deasupra mormanelor de haine, mai tineri ca niciodată. Prin crăpătura draperiilor trase pe jumătate, noaptea își storcea porția de umbre în paharul cu băutură din care sorbeați o urmă de fericire.

De aceeași autoare:

În umbra nopții
Destinul orelor târzii

Pseudonim

„Și totuși, există. O femeie pe care tocmai ai cunoscut-o sau pe care ritmul unui viitor incert urmează să ți-o scoată în cale, o femeie căreia îi pronunți numele ca și când s-ar afla în brațele tale, pe care îți spui că o vei iubi cel puțin tot atât de mult pe cât ai iubit-o pe cea dinainte, o femeie care îți schimbă balamalele cu care te sprijineai pe a doua zi, care îți face ordine în trup și-n creier tot astfel cum îți ordonează hainele prin dulapuri, o femeie pe care într-o bună zi ajungi s-o urăști pentru neliniștea cu care te așteaptă în pragul ușii până noaptea târziu, pentru lipsa de intimitate pe care ți-o strecoară printre lucruri, transformându-ți casa într-un loc de promenadă pentru toaletele-i costisitoare, pentru zelul cu care își întregește garderoba, ingurgitând rochii și bluze de ultimă modă, pentru revistele cu diete pe care ți le bagă în pat, pentru fața schimonosită pe care și-o întinde la vedere ori de câte ori face vreo indigestie sau se plânge de câte o noapte nedormită.“ (Diana Lis)

www.edituradarclee.ro

9 786069 010167